

Adobant el terreny a Aliança Catalana

Anem més a l'arrel. Quina diferència hi ha entre el que va dir Marta Ferrusola en aquella famosa xerrada de l'any 2001 a la Fontana d'Or («el meu marit està cansat de donar-los –habitatges socials– a magrebins i gent així»), quan a Catalunya només hi havia un 3% de població estrangera, i el discurs que tots coneixem de Sílvia Orriols? Cap, ni una. I no podem oblidar que, tant Jordi Pujol com Artur Mas, van sortir a defensar Marta Ferrusola. Pujol va remarcar que, a les tertúlies radiofòniques, «el 80% de les opinions» d'oients eren d'«acceptació» a les idees de la seva esposa. I Artur Mas, que era conseller en cap, ho va qualificar de «reflexió en veu alta, sense cap to pejoratiu per als immigrants» i que «segurament» comparteixen «milers de persones». Amb aquests antecedents, tampoc no sorprèn que Aliança Catalana lideri clarament les enquestes a Girona. Entre AC (8) i Junts (3) sumarien onze diputats, que és la xifra que durant molts anys va aconseguir CiU en les eleccions catalanes; xifra que, llevat de comptades excepcions, ha obtingut gairebé sempre el nacionalisme català a la demarcació. La coalició JxSí, d'aquells comicis batejats com a plebiscitaris pels nacionalistes, en va sumar, precisament, onze. Les comarques gironines són profundament nacionalistes i de dretes, com ha quedat reflectit en les successives convocatòries electorals des de 1980. Entre tots, li estan fent la feina a Sílvia Orriols. Aquells que volien «acabar amb el feixisme» són a prop de convertir-se en forces extraparlamentàries. Oriol Junqueras plantejant (novembre de l'any passat) que Aliança Catalana podria ser un «invent» creat pels serveis secrets i els jutges espanyols. I, mentre Orriols parla, cert que amb el vocabulari de l'extrema dreta, dels temes que inquieten a la gent, aquells que surten a les converses entre ciutadans que no tenen càrrecs polítics, i amb l'avantatge que no té la responsabilitat de presidir el país, Salvador Illa ens entreté amb discursos sense solta ni volta, farcits de frases abstractes, buides de contingut, elaborades, segurament, per alguns dels molts assessors en comunicació que hi ha a la presidència de la Generalitat, com per exemple aquestes pronunciades els últims dies: «Catalunya estarà al costat correcte de la història, en contra de la coalició involucionista i a favor de la progressista (...) El rigor de les decisions que es prenen en el marc de l'estat de dret és la millor garantia per defensar les institucions (...) La por no ha fet mai cap país gran, l'esperança sí». Parlar molt, per no dir res. Igual que proclamar que «reclamo un pacte de país en habitatge a Catalunya i a Espanya per dir a la societat que aquest tema ens importa». No, el president de la Generalitat no ha de reclamar res, ha de fer. La gent vol coses concretes, n'està farta de vaguetats. Vol que els serveis funcionin, no que el seu deteriorament sigui inversament proporcional a l'augment dels impostos. Quan això passa, s'està adobant el terreny a la ultradreta. I no oblidin que, darrere aquesta cara de no haver trencat mai cap plat que fa Sílvia Orriols, hi ha un partit que s'alegra de les victòries de Donald Trump («avui els Estats Units d'Amèrica inicien una nova era de progrés, seguretat, prosperitat i sentit comú per als seus ciutadans») i Alternativa per Alemanya («Alemanya obre una porta a l'esperança»). La gran paradoxa és que li atribueixen trenta escons a AC, i ni tan sols té gent per cobrir-los, però aquesta és una altra història.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/10/09/adobant-terreny-alianca-catalana-135190031.html>